

Publicerad 2009-03-15 02:05 av CherryTop

Ojj, vad lång denna texten blev.

Mitt liv. Om hur det är att ha en mamma som lider av psykos, en före detta knarkare till far.

Tankar hos en deprimerad nästan 18 åring.

welcome to my life

Har du någonsin sett en i din närhet sakta glida ifrån livet?

Nu, under en period har jag det. För ungefär 4 veckor sedan hamnade min mamma i en psykos. Allt gick så fruktansvärt fort, helt plötsligt hade polisen tagit henne till akutpsyk. Redan efter en vecka på psyk fick hon åka hem.

Hennes lägenhet var helt katastrofal. Hon hade ritat och ristat in ord på väggarna och gjort vodoodockor.

Hon klarade inte av att vara hemma så hon åkte till en vän i Borås, en knarkare, drogmissbrukare eller pundare som jag kallar det. Men det tog inte lång tid innan hon åkte hem och blev tagen av polisen igen, det blev psyket. Efter 3 dagar körde dem henne till Halmstad psyk och drog-avdelning.

Men i torsdags, efter bara fyra dagar i Halmstad fick hon åka hem. Jag beslutade mig för att hälsa på henne på fredag och det blev hon väldigt glad över. I telefonsamtalet verkade hon fullkomligt normal. Jag var hemma hos min mamma vid fyra tiden, vi tog en cigg och hennes vän Anki var där. Hon var väldigt stirrig, pratsam och hade väldiga humör svängningar. Jag var väldigt ledsen när jag kom dit för jag hade precis fått ett sms som förklarade att jag inte kunde komma in på ett av mina favoritbands releasparty, Innocent Rosie. Mamma sa att hon skulle gå och prata med lite vakter och se vad hon kunde göra. Så jag skulle komma hem till henne vid tio igen.

Redan för fyra år sedan fick min mamma en psykos, då inte lika allvarlig som den hon lever i nu. Men jag såg den väldigt allvarlig då, eftersom att jag bodde hemma hos henne med min mellersta syster. Helt plötsligt en dag så slängde hon bara ut oss. Nu tänker ni att vi säkert kunde bo hos våran far. Jo, visst i en vecka funkar det att bo tre personer i en liten etta. Min pappa hade precis tagit sig ur ett drogmissbruk under denna perioden. Nu 4 år senare då jag bor hemma hos min far så förvärrar inte mammas psykos min dagliga vardag på samma sätt.

För fyra år sedan fick jag flytta till en jourfamilj, ute på landet. Jag och min syster trivdes inte alls där.

Egentligen borde pappas drogmissbruk skadat mitt mående mer än vad mammas psykoser gjort. Men jag va 13 år när pappa slutade knarka. Jag liksom märkte att han inte fanns men det gjorde inte mig så mycket.

Efter ett år hos jourfamilj fick jag flytta hem till pappa, då hade redan min syster ett tag tidigare flyttat till mamma som mådde bättre fast inte bra.

Just nu ser jag ingen lyckad framtid. Det känns som om mamma hamnat i en kroniskpsykos, bara det uttrycket ger mig tårar. Jag har kämpat i 4 år för att få flytta hem till min mamma då jag och min pappa

aldrig riktigt funkade ihop. Jag och pappa har bråkat så mycket att det slutat i slagsmål och att jag suttit på mitt rum nerdrogad av de flesta piller man kan finna. För ett år sedan gav jag upp, jag ringde till BUP (barn och ungdoms psykiatrisk mottagning), jag praktiskt taget skrek efter hjälp. Jag va så trasig att min ben vek sig när jag reste mig från sängen. Min vardag bestod av rakblad, cigaretter och deprimerande musik. Jag själv förstod inte varför ingen hade sett mina problem innan, jag började självmisshandla mig i sexan. Jag satt och läste Zebra flickan och ignorerade folks tilltalan. Jag levde i en bubbla. Jag sökte mig till förvirrade och psykiskt sjuka ungdomar. De förstod och visste exakt vad jag gick igenom, men vi tryckte ner varandra mer och mer. Men inte fören så sent som för ett år sedan sa en vän till mig att jag måste söka hjälp. Då hade jag försökt/planerat självmord x antal gånger och det var det ända som jag fokuserade på. I maj 2008 försökte jag ta livet av mig med hjälp av piller och alkohol på en fest. En vän praktiskt taget bar mig till en polisbil som körde hem mig. Sen dess har allt gått neråt. Mitt självskadebeteende, självmordstankar, depressioner, ångest, ja allt destruktivt.

Så fann jag Jesus. jag blev utslängd av min far i Juli och fick då bo i pingstkyrkan under en vecka. De anordnades en slags "missionsresa" i Varberg för ungdomar from Märsta och Falköping. De var ungefär 100 personer som deltog med att få människor frälsta. Jag blev under denna veckan frälst, andedöpt och döpt. under ett par månader levde jag i min tro som om det var en besatthet. Tills den dagen då min depression tog över och jag isolerade mig mer och mer.

Så kom vi till idag. Jag ska förmodligen få en egen lägenhet av socialen, de flesta av mina vänner är underbara och jag borde kanske vara lycklig.

Men så kommer det negativa över mig. Mammas psykos, min osäkra självbild, falska personer, ångest, djävulen.

Jag tvivlar på om jag någonsin kommer få uppleva den där extrema lyckan under en längre period?

Min tro glider längre ifrån mig samtidigt som rakbladet ger mig ärr efter ärr.

Jag tror att det är dags för mig att välja mellan livet och döden väldigt snart. För mina onda tankar, som egentligen är djävulens tar över mitt levnadssett och jag vill helst krama om den personen som jag är kär i men aldrig kommer få.

I hate to say goodbye.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren CherryTop med Poeter.se id #25058 innehar upphovsrätten